

Titel: Bies Tanker i de møiefulde Stunde dedicerede til hans fraværende Melicerte.

Citation: "Bies Tanker i de møiefulde Stunde dedicerede til hans fraværende Melicerte.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 25*, P.H. Høecke, 1773, s. 18. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_025-shoot-w2_025_017_p18_bZONE1552283/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 25

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Du loffer Specerie af Ceylons svangre Skib
Og prægtig Lægedom af Grønlands Cocleare,
Du sees idelig af Mohrers sorte Skare,
Men lyser Matten med den visse Tid i Nord;
Kort sagt, du Varme, Lys til Kloden saa udmaaler,
At hver saær hvad han bær, kan vides med og taaler.

Men har du Vætna paa det store Firmament,
Hvorledes gaær det til, at du kan stedse brænde?
Ild vil Materie, Materie saær Ende,
Fem tusind Aar fast ser har du bestandig brændt,
Dog seer man ey dit Lys og Varme at afdage,
Du finner end saa klart som Adams første Dage.

Dog hvad! hin Philosoph tilser sig jo han seer:
Dit Ekin blir mere svagt, din Varme bliver mindre,
At du som halvsukt Ild, taer til igien at tindre;
Stiels, Fjels, vor Klodes Flok, maaskee det mueligt er
At Solen slukkes stet! O! tie med denne Tanke,
Der seer jeg døed af Kulb* min Slutnings mørke Skranke.

Paa svage Gienings Trin jeg klavrer op og ned,
Jeg løser op en Tvivl og vikles ind i andre,
Men kan i Ilden ey som Salamandren vandre,
Det være hvad det vil; alt nok for mig, jeg veed:
At hvordan det end gaær, jeg paa dens Ginst kan stole,
Som eter maaskee fleer, af Verdener og Soele.

